

Arrest

nr. 266 556 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2021.

Gelet op de beschikking van 2 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 juni 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het

verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat gelet op verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt uit welk land hij afkomstig is maar wel dat hij afkomstig is uit één van de landen die zijn ontstaan uit het voormalige Joegoslavië. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werden alle landen van de Balkan vastgesteld als veilige landen van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van zijn ongenoegen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zijn vrees niet zou hebben onderzocht, evenmin of verzoeker staatloos is en dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker geen duidelijkheid heeft kunnen scheppen over zijn nationaliteit, identiteit en eerdere verblijfplaatsen. Hij betoogt dat het niet zo is dat hij wetens en willens zijn nationaliteit, identiteit en verblijfplaatsen heeft trachten te verbergen, doch dat dit de realiteit is waarmee de Roma te kampen hebben, zij hebben geen nationaliteit en zwerven rond.

De Raad wijst op volgende pertinente en gedetailleerde motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing:

“Er dient immers op gewezen dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst bood u geen zicht op uw identiteit en (huidige) nationaliteit. Uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw nationaliteit waren immers weinig eenduidig. In 2006, in het kader van uw eerste verzoek

stelde u de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. In uw tweede verzoek verklaarde u eerst, op de Dienst Vreemdelingenzaken, de nationaliteit van Servië en Montenegro te bezitten (verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 6). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer niet te weten welke uw nationaliteit is. U voegde daaraan toe nooit in het bezit geweest te zijn van identiteitsdocumenten, een stelling die u meermaals poneerde (CGVS, p. 2, 3, 10). Behalve een kaart van het Rode Kruis van Servië, waarmee u recht had op voedsel en kleding, en een document van het ziekenhuis waar u bent geboren, die beide zijn verloren gegaan, zou u nooit documenten gehad hebben (CGVS, p. 2-3). Toen u later gevraagd werd hoe u erin slaagde met uw wagen de grenzen tussen de verschillende landen waarin u verbleef over te steken, verklaarde u plots dat u over een Servisch rijbewijs beschikte. Ook dit document legde u niet neer. Het zou samen met uw gsm zijn gestolen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat het om een vals rijbewijs ging. Het feit dat u een rijbewijs had, impliceert dat u ook andere identiteitsdocumenten gehad moet hebben. U hield echter vol dat u nooit identiteitsdocumenten hebt gehad en ook niet over de Servische nationaliteit beschikt (CGVS, p. 11). U verklaarde herhaaldelijk dat u met het document van het ziekenhuis waar u geboren was en de kaart van het Rode Kruis in Servië naar het gemeentehuis in Pristina diende te gaan om daar een geboorteakte en andere identiteitsdocumenten aan te vragen, maar dat u zulks nooit gedaan hebt. Gelet op het belang van identiteitsdocumenten en de rechten die u daaruit kan putten, is het zeer weinig aannemelijk dat u enerzijds goed vertrouwd bent met de procedure maar deze anderzijds nooit zou hebben doorlopen. Uw uitleg dat u geen geld had, dat de zaken niet goed liepen, dat uw ouders gestorven zijn, dat er niemand met u zal meegaan en dat de procedure meer dan een jaar in beslag zou kunnen nemen (CGVS, p. 2-3, 18) overtuigt in deze dan ook niet. Gelet op uw tegenstrijdige verklaringen over uw nationaliteit, het al dan niet bezitten van identiteitsdocumenten en het niet neerleggen van identiteitsdocumenten, kan enkel nog worden besloten dat u geen zicht hebt geboden op uw identiteit en uw (huidige) nationaliteit. Daarenboven legde u ook van uw twee jongste kinderen die bij u in België verblijven geen enkel identiteitsdocument neer. U verklaarde nochtans dat D. de Bosnische nationaliteit heeft en een Bosnische geboorteakte bezit. Van M. kon u niet zeggen of hij de Bosnische, dan wel de Servische nationaliteit bezit.

Hij zou enkel een document van het ziekenhuis in Belgrado hebben waar hij is geboren. De moeder zou deze documenten van D. en M. in haar bezit hebben. U engageerde zich de moeder te contacteren en deze documenten neer te leggen. U kreeg hiervoor een week de tijd (CGVS, p. 3, 9, 10, 20). Verscheidene maanden na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u nog steeds niets neer. Aangezien u geen enkel identiteitsdocument van uw kinderen noch van u noch van de moeder van uw kinderen neerlegde hebt u ook hun identiteit en nationaliteit geenszins aangetoond. Gelet op uw manifest gebrek aan medewerking kan uw verklaring dat D. net zoals zijn moeder de Bosnische nationaliteit bezit geenszins worden weerhouden.

Daarnaast hebt u evenmin een zicht geboden op uw gewoonlijke verblijfplaats voor uw komst naar België. Ofschoon u er meermaals naar gevraagd werd, slaagde u er niet in een duidelijk overzicht te geven van uw achtereenvolgende verblijfplaatsen. Gevraagd waar u woonde voor uw komst naar België zei u dat u geen officieel adres had, dat u overal gewoond hebt, dat u in Mostar was, dat u na twee, drie maanden naar Belgrado ging, twee, drie maanden later zich naar Montenegro begaf en dat u ook in Kroatië verbleef (CGVS, p. 5-6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u in de drie jaar voor uw vertrek aan de Romaweg in Bišće Polje, nabij Mostar, woonde (verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 10). U slaagde er evenwel niet in aannemelijk te maken waar u daar precies had verbleven. Gevraagd naar de dichtstbijzijnde straat bij de Romawijk in Bišće Polje, kon u geen antwoord geven. U stelde niet goed te kunnen lezen of schrijven. Toen u gevraagd werd de ligging van de Romawijk te situeren ten opzichte van de brug over de Neretva, zei u eerst dat de brug in Mostar ligt. Vervolgens werd u erop gewezen dat er in Bišće Polje ook een brug over de Neretva ligt en dat de vraag betrekking had op deze brug. Daarop stelde u dat de Romawijk 20 minuten met de auto ligt van deze brug. De rest wist u niet (CGVS, p. 5). Gelet op de beperkte oppervlakte van Bišće Polje en uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u er in de drie jaar voor uw vertrek zou hebben gewoond (Verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 10), schieten uw antwoorden schromelijk tekort. Vanuit dezelfde optiek is het eveneens weinig aannemelijk dat u over uw nummerplaat enkel kon zeggen dat deze met de M van Mostar begon (CGVS, p. 7). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de Eurodac Search Result blijkt dat u in 2015 in Berlijn, Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. U kon zich niet herinneren daar te zijn geweest. U ontkende ooit in een ander land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p. 12). Een dergelijke verklaring is weinig ernstig en geeft andermaal aan dat u weigerde een zicht te bieden op uw verblijfplaatsen in de voorbije jaren.

Niet alleen over uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België legde u weinig coherente verklaringen af, ook over uw eerdere verblijfplaatsen waren uw opeenvolgende verklaringen manifest tegenstrijdig. In uw eerste verzoek stelde u tot eind 2005 in Pec, Kosovo, verbleven te hebben en daar vertrokken te zijn

wegens problemen met Albanezen. U gaf toen als laatste adres een adres in Pec op, zei dat u in 2002 huwde in Pec, en dat uw oudste zoon hetzelfde jaar werd geboren in Pec, en dat u daar de laatste twee en een half jaar op een oude boerderij woonde. Zoals al aangegeven beweerde u toen ook de Kosovaarse nationaliteit te bezitten (gehoorverslag DVZ 1ste verzoek, vragen 6, 11, 13, 14, 24 en 41). In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u daarentegen enkel in Pristina te zijn geboren maar verder nooit in Kosovo te hebben gewoond. U zei te zijn opgegroeid in Belgrado, Bosnië en Montenegro (CGVS, p. 6). U verklaarde dat uw oudste zoon in Novi Sad werd geboren (CGVS, p. 13). Vanuit dezelfde optiek is het frappant dat u nu stelde dat u in uw eerste verzoek economische redenen had aangebracht en dat u en uw toenmalige partner naar België waren gekomen voor medische zorgen voor uw partner die toen zwanger was. Jullie hadden immers al een kind verloren (DVZ, verklaring tweede verzoek, vraag 16; CGVS, p. 2). Over een verblijf in Kosovo of eventuele problemen met Albanezen repte u met geen woord meer.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden besloten dat u de Commissaris-generaal geen enkel zicht biedt op uw werkelijke identiteit, nationaliteit en achtereenvolgende verblijfplaatsen. Identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen maken deel uit van de kernelementen in een verzoek tot internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

Het kennen van uw werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen, dient te worden besloten dat de motieven, die zich binnen dit kader zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit zijn verklaringen, hij verwijst naar de documenten van het Rode Kruis en het Servisch rijbewijs in een summiere poging tot verschoning waarin hij niet slaagt en hij verwijst naar het stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift dat hij in de inventaris benoemt als “Artikel ‘Met de rug tegen de muur’”. Verzoeker gaat echter in wezen niet in op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal met verwijzingen naar verzoekers verklaringen. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat geen afdoende onderzoek werd gevoerd. Met zijn algemeen betoog waarin hij voornamelijk slechts zijn ongenoegen uit en door het toevoegen van louter algemene informatie bij zijn verzoekschrift, slaagt hij er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, laat staan dat hij erin slaagt deze te weerleggen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij tot de Roma minderheid behoort en dat zij niet in het bezit is van enig document. Zij stelt dat niettegenstaande zij geen documenten heeft en geen nationaliteit heeft, haar vrees wel degelijk onderzocht moet worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting volgende grond van voormelde beschikking:

“Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van zijn ongenoegen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zijn vrees niet zou hebben onderzocht, evenmin of verzoeker staatloos is en dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker geen duidelijkheid heeft kunnen scheppen over zijn nationaliteit, identiteit en eerdere verblijfplaatsen. Hij betoogt dat het niet zo is dat hij wetens en willens zijn nationaliteit, identiteit en verblijfplaatsen heeft trachten te verbergen, doch dat dit de realiteit is waarmee de Roma te kampen hebben, zij hebben geen nationaliteit en zwerven rond.

De Raad wijst op volgende pertinente en gedetailleerde motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing:

“Er dient immers op gewezen dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst bood u geen zicht op uw identiteit en (huidige) nationaliteit. Uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw nationaliteit waren immers weinig eenduidig. In 2006, in het kader van uw eerste verzoek stelde u de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. In uw tweede verzoek verklaarde u eerst, op de Dienst Vreemdelingenzaken, de nationaliteit van Servië en Montenegro te bezitten (verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 6). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer niet te weten welke uw nationaliteit is. U voegde daaraan toe nooit in het bezit geweest te zijn van identiteitsdocumenten, een stelling die u meermaals poneerde (CGVS, p. 2, 3, 10). Behalve een kaart van het Rode Kruis van Servië, waarmee u recht had op voedsel en kleding, en een document van het ziekenhuis waar u bent geboren, die beide zijn verloren gegaan, zou u nooit documenten gehad hebben (CGVS, p. 2-3). Toen u later gevraagd werd hoe u erin slaagde met uw wagen de grenzen tussen de verschillende landen waarin u verbleef over te steken, verklaarde u plots dat u over een Servisch rijbewijs beschikte. Ook dit document legde u niet neer. Het zou samen met uw gsm zijn gestolen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat het om een vals rijbewijs ging. Het feit dat u een rijbewijs had, impliceert dat u ook andere identiteitsdocumenten gehad moet hebben. U hield echter vol dat u nooit identiteitsdocumenten hebt gehad en ook niet over de Servische nationaliteit beschikt (CGVS, p. 11). U verklaarde herhaaldelijk dat u met het document van het ziekenhuis waar u geboren was en de kaart van het Rode Kruis in Servië naar het gemeentehuis in Pristina diende te gaan om daar een geboorteakte en andere identiteitsdocumenten aan te vragen, maar dat u zulks nooit gedaan hebt. Gelet op het belang van identiteitsdocumenten en de rechten die u daaruit kan putten, is het zeer weinig aannemelijk dat u enerzijds goed vertrouwd bent met de procedure maar deze anderzijds nooit zou hebben doorlopen. Uw uitleg dat u geen geld had, dat de zaken niet goed liepen, dat uw ouders gestorven zijn, dat er niemand met u zal meegaan en dat de procedure meer dan een jaar in beslag zou kunnen nemen (CGVS, p. 2-3,

18) overtuigt in deze dan ook niet. Gelet op uw tegenstrijdige verklaringen over uw nationaliteit, het al dan niet bezitten van identiteitsdocumenten en het niet neerleggen van identiteitsdocumenten, kan enkel nog worden besloten dat u geen zicht hebt geboden op uw identiteit en uw (huidige) nationaliteit.

Daarenboven legde u ook van uw twee jongste kinderen die bij u in België verblijven geen enkel identiteitsdocument neer. U verklaarde nochtans dat D. de Bosnische nationaliteit heeft en een Bosnische geboorteakte bezit. Van M. kon u niet zeggen of hij de Bosnische, dan wel de Servische nationaliteit bezit.

Hij zou enkel een document van het ziekenhuis in Belgrado hebben waar hij is geboren. De moeder zou deze documenten van D. en M. in haar bezit hebben. U engageerde zich de moeder te contacteren en deze documenten neer te leggen. U kreeg hiervoor een week de tijd (CGVS, p. 3, 9, 10, 20). Verscheidene maanden na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u nog steeds niets neer. Aangezien u geen enkel identiteitsdocument van uw kinderen noch van u noch van de moeder van uw kinderen neerlegde hebt u ook hun identiteit en nationaliteit geenszins aangetoond. Gelet op uw manifest gebrek aan medewerking kan uw verklaring dat D. net zoals zijn moeder de Bosnische nationaliteit bezit geenszins worden weerhouden.

Daarnaast hebt u evenmin een zicht geboden op uw gewoonlijke verblijfplaats voor uw komst naar België. Ofschoon u er meermaals naar gevraagd werd, slaagde u er niet in een duidelijk overzicht te geven van uw achtereenvolgende verblijfplaatsen. Gevraagd waar u woonde voor uw komst naar België zei u dat u geen officieel adres had, dat u overal gewoond hebt, dat u in Mostar was, dat u na twee, drie maanden naar Belgrado ging, twee, drie maanden later zich naar Montenegro begaf en dat u ook in Kroatië verbleef (CGVS, p. 5-6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u in de drie jaar voor uw vertrek aan de Romaweg in Bišće Polje, nabij Mostar, woonde (verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 10). U slaagde er evenwel niet in aannemelijk te maken waar u daar precies had verbleven. Gevraagd naar de dichtstbijzijnde straat bij de Romawijk in Bišće Polje, kon u geen antwoord geven. U stelde niet goed te kunnen lezen of schrijven. Toen u gevraagd werd de ligging van de Romawijk te situeren ten opzichte van de brug over de Neretva, zei u eerst dat de brug in Mostar ligt. Vervolgens werd u erop gewezen dat er in Bišće Polje ook een brug over de Neretva ligt en dat de vraag betrekking had op deze brug. Daarop stelde u dat de Romawijk 20 minuten met de auto ligt van deze brug. De rest wist u niet (CGVS, p. 5). Gelet op de beperkte oppervlakte van Bišće Polje en uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u er in de drie jaar voor uw vertrek zou hebben gewoond (Verklaring DVZ tweede verzoek, vraag 10), schieten uw antwoorden schromelijk tekort. Vanuit dezelfde optiek is het eveneens weinig aannemelijk dat u over uw nummerplaat enkel kon zeggen dat deze met de M van Mostar begon (CGVS, p. 7). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de Eurodac Search Result blijkt dat u in 2015 in Berlijn, Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. U kon zich niet herinneren daar te zijn geweest. U ontkende ooit in een ander land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS, p. 12). Een dergelijke verklaring is weinig ernstig en geeft andermaal aan dat u weigerde een zicht te bieden op uw verblijfplaatsen in de voorbije jaren.

Niet alleen over uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België legde u weinig coherente verklaringen af, ook over uw eerdere verblijfplaatsen waren uw opeenvolgende verklaringen manifest tegenstrijdig. In uw eerste verzoek stelde u tot eind 2005 in Pec, Kosovo, verbleven te hebben en daar vertrokken te zijn wegens problemen met Albanezen. U gaf toen als laatste adres een adres in Pec op, zei dat u in 2002 huwde in Pec, en dat uw oudste zoon hetzelfde jaar werd geboren in Pec, en dat u daar de laatste twee en een half jaar op een oude boerderij woonde. Zoals al aangegeven beweerde u toen ook de Kosovaarse nationaliteit te bezitten (gehoorverslag DVZ 1ste verzoek, vragen 6, 11, 13, 14, 24 en 41). In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u daarentegen enkel in Pristina te zijn geboren maar verder nooit in Kosovo te hebben gewoond. U zei te zijn opgegroeid in Belgrado, Bosnië en Montenegro (CGVS, p. 6). U verklaarde dat uw oudste zoon in Novi Sad werd geboren (CGVS, p. 13). Vanuit dezelfde optiek is het frappant dat u nu stelde dat u in uw eerste verzoek economische redenen had aangebracht en dat u en uw toenmalige partner naar België waren gekomen voor medische zorgen voor uw partner die toen zwanger was. Jullie hadden immers al een kind verloren (DVZ, verklaring tweede verzoek, vraag 16; CGVS, p. 2). Over een verblijf in Kosovo of eventuele problemen met Albanezen repte u met geen woord meer.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden besloten dat u de Commissaris-generaal geen enkel zicht biedt op uw werkelijke identiteit, nationaliteit en achtereenvolgende verblijfplaatsen. Identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen maken deel uit van de kernelementen in een verzoek tot internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

Het kennen van uw werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële identiteit, nationaliteit en

verblijfplaatsen, dient te worden besloten dat de motieven, die zich binnen dit kader zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit zijn verklaringen, hij verwijst naar de documenten van het Rode Kruis en het Servisch rijbewijs in een summiere poging tot verschoning waarin hij niet slaagt en hij verwijst naar het stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift dat hij in de inventaris benoemt als “Artikel ‘Met de rug tegen de muur’”. Verzoeker gaat echter in wezen niet in op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal met verwijzingen naar verzoekers verklaringen. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat geen afdoende onderzoek werd gevoerd. Met zijn algemeen betoog waarin hij voornamelijk slechts zijn ongenoegen uit en door het toevoegen van louter algemene informatie bij zijn verzoekschrift, slaagt hij er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, laat staan dat hij erin slaagt deze te weerleggen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich immers tot de stelling dat zij tot de Roma minderheid behoort en zij poneert dat niettegenstaande zij geen documenten heeft en geen nationaliteit heeft, haar vrees wel degelijk onderzocht moet worden. De verzoekende partij gaat hiermee wederom voorbij aan de uitgebreid gemotiveerde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gestoeld op de (onder meer tegenstrijdige) verklaringen van de verzoekende partij en rekening houdende met haar persoonlijke omstandigheden waarbij onder meer een gebrek aan medewerking wordt vastgesteld. Door het vastgestelde te negeren, algemene kritiek te uiten en derhalve slechts aan te geven het niet eens te zijn, kan de verzoekende partij niet overtuigen. De verzoekende partij beperkt zich tot voormelde algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan valabele argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS